

Πρεσβύτερος-Πρεσβυτέρα:

Κοινή κλήση, κοινή πορεία σὲ ἐποχὲς μετασχηματισμῶν.
(Φωτογραφία Νίκου Κοντοῦ, Ὀπτικόν, σελ. 129).

ποιμαντικά συγκριότυπα

Εβδομάδα ιερατικών κλήσεων

Του 'Αλεξάνδρου Μ. Σταυροπούλου, Καθηγητού Πανεπιστημίου

Η χρησιμότητα ενός θεσμοῦ

Η περίοδος της Μ. Τεσσαρακοστής, περίοδος προετοιμασίας τῶν κατηχουμένων για τὸ Ἅγιον Βάπτισμα, ἀλλὰ καὶ περίοδος πάσης προετοιμασίας για τὸ Πάσχα, εἶναι ἓνα κάλεσμα πρὸς ὅλους για ἐμβάθυνση στὸ μέγα μυστήριο τῆς πίστεως καὶ στοὺς τρόπους με τοὺς ὁποίους ὁ καθένας μας μπορεῖ νὰ τὴν προσοικειωθεῖ καὶ νὰ συμπεριληφθεῖ στὸ ἐκλεκτὸ σῶμα τῶν οἰκείων τῆς πίστεως.

Ὅλοι γνωρίζουμε τὴν ἀναφαίρετη συμβολὴ σ' αὐτὴ τὴν οἰκείωση τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, τῶν ιερέων τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, οἱ ὁποῖοι διαπορθεύουν τὴ Χάρη Του καὶ μᾶς καθιστοῦν ἀξίους τῆς κλήσεως με τὴν ὁποία ἐκλήθημεν νὰ γίνουμε μέλη τῆς Ἐκκλησίας Του. Ὁρθότατα, λοιπόν, ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τοὺς λειτουργοὺς της καὶ φροντίζει για τὴν προετοιμασία τῶν μελλόντων νὰ ιερωθοῦν λαϊκῶν στὴ διάρκεια τῆς «*Εβδομάδας Ἱερατικῶν Κλήσεων*» ποὺ ἀρχίζει με τὴν Γ' Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν (ἐφέτος 2 με 8 Ἀπριλίου).

Πρὶν ἀπὸ τριάντα καὶ παραπάνω χρόνια εἶχε ληφθεῖ πρόνοια για τὸ θέμα τῶν ιερατικῶν κλήσεων. Τὸ 1982 μάλιστα με ἀπόφαση τῆς Ἱ. Συνόδου (8 Δεκεμβρίου) καθιερώθηκε ἡ συγκεκριμένη αὐτὴ ἐβδομάδα (ἐγκύκλιος ὑπ' ἀριθ. 2341). Τὸ περιοδικὸ μας ἐτοίμασε τότε εἰδικὸ ἀφιέρωμα γι' αὐτὴν στὸ τεῦχος τῆς 1ης Ἀπριλίου 1983. Ἀπὸ τότε, σχεδὸν κάθε χρόνο, με εἰδικὰ ἄρθρα ἐπισημαινόταν ἡ σπουδαιότητα αὐτῆς τῆς φροντίδας τῆς Ἐκκλησίας μας «για τὴν ἐπιτυχέστερη καὶ ἀποδοτικότερη ἐκπλήρωση τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου ἐντὸς τῆς συγχρόνου κοινωνίας».

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ μεμονωμένοι Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες,

ἔχουν λάβει πρωτοβουλίες για τὴν καλύτερη ὁργάνωση αὐτῆς τῆς Ἐβδομάδος. Ἡ Ἱ. Σύνοδος μάλιστα ἔχει ἀναθέσει στὴ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Θείας Λατρείας καὶ Ποιμαντικοῦ Ἔργου ἐμπειριστατωμένη εἰσήγηση για τὸ θέμα τῶν ιερατικῶν κλήσεων γενικῶς, ζήτημα ποὺ ἀπασχολεῖ ὅλους μας για τὴν ἀνάδειξη ἀξίων οἰκονόμων τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, οἱ ὁποῖοι θὰ διακοπήσουν στὸ ποιμαντικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλωστε, ὅλοι ξέρουμε ὅτι «*ὁ μὲν θερισμὸς εἶναι πολὺς, οἱ δὲ ἐργάται ὀλίγοι*». Χρειάζεται, λοιπόν, νὰ παρακαλέσουμε τὸν Κύριο τοῦ θερισμοῦ για νὰ στείλει ἐργάτες για νὰ θερίσουν (Ματθ. θ', 37-38).

Κατὰ τὴν Ἐβδομάδα αὐτὴ πρέπει αὐτὸ τὸ αἶτημα νὰ ἀποτελέσει ἀντικείμενο θερμοτάτης προσευχῆς ἐκ μέρους ὅλων μας, ὥστε ὁ Θεὸς νὰ μιλήσει στὶς καρδιές νέων ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ μεγαλύτερων για νὰ αἰσθανθοῦν τὴν κλήση στὸ μεγάλο ἀξίωμα καὶ νὰ φωτίσει ὅλους μας νὰ διασθανθοῦμε αὐτὴ τὴν κλήση καὶ νὰ τοὺς προσεγγίσουμε με ἀγάπη. Νὰ ἐνθαρρύνουμε τὰ νέα παιδιά καὶ τοὺς σὲ πιὸ ὥριμη ἡλικία ὑποψηφίους. Νὰ διαφωτίσουμε ὅλους καὶ πιὸ ιδιαίτερα οἱ ὑπεύθυνοι πνευματικοὶ τοὺς πατέρες καὶ οἱ ἐπίσκοποι για τὴν ὑψηλὴ ἀποστολὴ ποὺ θὰ τοὺς ἀνατεθεῖ καὶ ποὺ ὀφείλουν νὰ τὴν ἐπιτελέσουν με φόβο Θεοῦ ἀλλὰ καὶ πολλὴ ἀγάπη για Ἐκείνον, τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὸν κόσμο

Ἡ πείρα τῶν παλαιότερων

Πολύτιμη βοήθεια για ὅσους προετοιμάζονται για τὴν ιερωσύνη ἀλλὰ καὶ ὅσες σκοπεύουν νὰ σταθοῦν δίπλα σ' αὐτοὺς τοὺς «*Ἀκρίτες*» τῆς ἐποχῆς μας, καὶ ἐννοῶ τὶς πρεσβύτερες τοῦ καιροῦ μας, εἶναι ἡ πείρα ἐκείνων ποὺ

προηγήθηκαν σ' αὐτὸν τὸν ἔντιμο καὶ δύσκολο δρόμο. Οἱ χαρὲς ἀλλὰ καὶ οἱ δυσκολίες αὐτῶν τῶν «σκαπανέων» καὶ «προδρομῶν» εἶναι πολὺτιμο ἐφόδιο γιὰ τοὺς καινούργιους.

Σκέφθηκα, λοιπόν, ἐδῶ καὶ καιρὸ ν' ἀπευθυνθῶ σὲ φιλικό μου ιερατικό ζεῦγος –πῶς ἀλλιῶς νὰ τὸ ὀνομάσω;– καὶ νὰ φιλοξενήσω στὰ «Ποιμαντικά Στιγμιότυπα» ἕνα εἶδος ἐξομολογητικῆς ἀναδρομῆς τους γιὰ δεκαπέντε χρόνια κοινῆς πορείας στὸ Θυσιαστήριο καὶ στὴν Ἐνορία, ἢ ὅποια καὶ θὰ δημοσιευόταν στὸ τεῦχος τοῦ Ἀπριλίου. Στὴν ἀρχὴ ἦταν διστακτικοὶ στὴν πρότασή μου. Ἀμφέβαλλαν γιὰ τὴ χρησιμότητα ἐνὸς τέτοιου ἐγχειρήματος. Ἄλλωστε, πολλὰ γράφονται τελευταῖα γιὰ τὴν προετοιμασία καὶ τὴν ποιότητα τῶν νέων ιερέων. Τοὺς εἶπα ὅτι ὁ προσωπικὸς τρόπος ἐπιλογῆς καὶ βίωσης μιᾶς τέτοιας ἀποστολῆς μπορεῖ νὰ ἀποβεῖ πολὺ βοηθητικὸς γι' αὐτοὺς ποὺ θὰ διαβάσουν τὶς δικές τους σκέψεις.

Μπόρεσαν φαίνεται νὰ πεισθοῦν κι ἔτσι μοῦ ἐμπιστεύθηκαν τὰ κείμενά τους πρὸς δημοσίευση. Καὶ οἱ δύο ξεκινᾶνε ἀπὸ τὶς δικές τους τοποθετήσεις, ἀλλὰ πρόθυμοι νὰ μᾶς τὶς ἀποθέσουν καὶ νὰ συνεχίσουν «ᾧμο τὸν ᾧμο, οἱ δυὸ μαζὶ ν' ἀντέχουνε τὸ βάρος ἀπὸ τὰ μελλούμενα». Τοὺς εὐχόμαστε γιὰ πολλὰ χρόνια νὰ προσφέρουν στὸν ἀγρὸ τοῦ θερισμοῦ τὴν πολὺτιμη ἐργασία τους καὶ νὰ ἀναπαύουν ὅσους καὶ ὅσες τοὺς πλησιάζουν καὶ νὰ ἐμπνέουν καὶ ἄλλους ν' ἀκολουθήσουν τὸ δρόμο τους.

Μία σκέψη καὶ μία πρόταση

Μὲ τὴν εὐκαιρία, ὅμως, αὐτὴ θὰ ἤθελα ταπεινὰ νὰ ἐμπιστευθῶ στὴν ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας μας, στοὺς ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ μας ἀλλὰ καὶ στὸ πλήρωμα τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ μία ἐπίμονη σκέψη ποὺ μὲ διακατέχει ἀπὸ καιρὸ. Νὰ μπορούσε νὰ στηθεῖ κάπου στὴν Ἑλλάδα, κάπου στὴν Ἀθήνα ἕνα μνημεῖο ἀφιερωμένο:

Στὸν ἄγνωστο ἐφημέριο καὶ τὴν πρεσβυτέρα του.

Στὴν Ἑλλάδα ἄλλωστε τὸ συνηθίζουμε. Δὲν θὰ ξένιζε σὰν κάτι τὸ ἀσυνήθιστο. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἶχε ἐκπλαγεῖ γιὰ τὸν βωμὸ τὸν ἀφιερωμένο ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους «τῷ ἀγνώστῳ Θεῷ». Οἱ νεοέλληνες ἔστησαν «μνημεῖο τοῦ ἀγνώστου στρατιώτου». Τελευταῖα, μὲ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία ἐγκαινιάσθηκε μνημεῖο γιὰ τὸν «ἄγνωστο δάσκαλο». Ποιὸς ἢ τί θὰ ἦταν ἐκεῖνο ποὺ θὰ ἐμπόδιζε μία τέτοια κίνηση; Ἡ συντριπτικὴ ἄλλωστε πλειοψηφία τοῦ κλήρου μας εἶναι ἔγγαμοι κληρικοί καὶ δίπλα τους στέκουν καὶ παραστέκουν ἀπλῆς καὶ τίμιες πρεσβυτέρες, ποὺ μοιράζονται τὴν ἱερωσύνη μαζί τους. Θὰ μπορούσε, λοιπόν, νὰ γίνεῖ κάλλιστα ἀποδεκτὴ ἢ πρόταση καὶ μὲ τὴν ὑλοποίησή της νὰ ἐκφράσει τὴ μεγάλη μας ἀγάπη καὶ εὐγνωμοσύνη γι' αὐτοὺς ποὺ μεγαλόψυχα προσφέρουν τὸν ἑαυτό τους, ἀπὸ κοινοῦ στὸ Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους.